

Arrest

nr. 66 659 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

A. Feitenrelaas

U verklaart in 1976 geboren te zijn in Parwan (Surkhe Parsa district, vallei Dare Turkman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een sjiitische Hazara te zijn. Uw vader was volgens uw verklaringen lid van de Hezbe Wahdat, meerbepaald van de Sepah factie van Akbari. Daarnaast waren de neven van uw vader lid van Hezbe Wahdat, meerbepaald van de factie Nasr. Hun commandant was S. P.. U verklaart dat beide facties in het verleden conflicten hadden met elkaar en dat beide facties van Hezbe Wahdat in 1988 (1367) samen vochten tegen troepen van Najibullah. Toen de neef van uw vader, H. N. A., tijdens deze gevechten met een nekschot door onbekenden gedood werd, werd uw vader hiervan echter beschuldigd. In 1991 werd uw huis overvallen door de broers van deze neef. Uw

moeder, vader en broer kwamen hierbij om. U raakte hierbij gewond aan uw been, uw rechteroog en achteraan uw hoofd en u verloor hierbij het bewustzijn. Toen u terug bij bewustzijn kwam, was u in het huis van S. H. M., die u hielp om naar Iran te vluchten. U verbleef in Iran tot 2000. Vervolgens keerde u ten tijde van de Taliban terug naar Afghanistan omdat u door de Iraanse autoriteiten uit het land werd gezet. Bij uw terugkomst zocht u uit waar de neven van uw vader zich bevonden. U gaf de verblijfplaats van H. B., een van de neven, door aan de Taliban. De Taliban arresteerden deze neef van uw vader en enkele dagen later werd zijn lichaam dood teruggevonden. Toen de Taliban de macht begonnen te verliezen, voelde u zich niet meer veilig. U besloot na negen maanden verblijf in uw geboortedorp terug naar Iran te vluchten. Omdat Afghaanse vluchtelingen niet in Iran konden blijven, besloot u echter opnieuw Iran te verlaten. U verliet Iran op 1 juni 2005 en u kwam vervolgens aan in

België op 18 juli 2005, waar u een dag later voor de eerste maal asiel aanvraag. U verklaarde dat u niet terugkunt naar Afghanistan omdat twee neven van uw vader momenteel de macht uitoefenen in Parwan. Zo is P. G. militaire commandant van de vallei Turkman en is M. H. op dit moment belast met de financiële zaken van deze vallei. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag, identiteit of reisroute. Het Commissariaat-generaal nam op 29 april 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 2 september 2008 en op 16 maart 2009 werd uw beroep door de Raad van State verworpen.

Op 15 mei 2009 vroeg u vervolgens een tweede maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 30 november 2009 zowel de Vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 18 maart 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS.

Op 27 december 2010 verklaarde u zich, na deelname aan een hongerstaking, een derde keer vluchteling. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een paspoort, een attest van de Afghaanse ambassade, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande uw aanvraag tot regularisatie volgens artikel 9 bis, twee verklaringen en een lijst met door de Afghaanse ambassade erkende Afghaanse onderdanen neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing luidt als volgt :

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wezen uw eerste twee asielaanvragen af omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaarde herkomst en verblijf in Afghanistan. Er dient opgemerkt dat de neergelegde documenten de eerdere appreciaties van het Commissariaat-generaal niet kunnen ombuigen. Het paspoort werd reeds door het Commissariaat-generaal tijdens uw tweede asielaanvraag in overweging genomen en kan bijgevolg niet als nieuw element in uw derde asielaanvraag weerhouden worden. Na lezing van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 januari 2011 inzake uw regularisatieaanvraag volgens artikel 9 bis blijkt er uit het arrest geen enkel element dat de eerdere beslissingen van het Commissariaat-generaal vermag te wijzigen. Integendeel, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in haar arrest terecht op dat niet de authenticiteit maar wel de bewijswaarde van het neergelegde paspoort door het Commissariaat-generaal in twijfel wordt getrokken in het licht van de eerdere vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw herkomst en verblijf in Afghanistan. De neergelegde authenticatie van het paspoort kan de beoordeling van het neergelegde paspoort door het Commissariaat-generaal bijgevolg niet veranderen. Wat betreft het voorkomen van uw naam in de lijst met personen waarvan de Afghaanse ambassade ze als Afghaanse onderdanen beschouwt, dient te worden opgemerkt dat dezelfde opmerkingen dienen geformuleerd te worden aangaande dit document als aangaande het neergelegde paspoort. Dat u over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken betekent geenszins dat de in de eerdere beslissingen geuite twijfel omtrent uw ingeroepen herkomst en verblijf in Afghanistan weggenomen is. De twee verklaringen gaan louter over uw contacten met de twee Belgische onderdanen zonder een toegevoegde waarde in te houden voor uw asielaanvraag.

De twijfel die bij uw eerste twee asielaanvragen geformuleerd werd aangaande uw herkomst en verblijf in Afghanistan heeft u door het voorleggen van deze documenten geenszins kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de onmogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering. Verzoeker past zijn relaas in in de verschillende criteria van de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in de Conventie van Genève, op de volgende wijze :

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 27 december 2010.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas zoals uiteengezet ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Verzoeker vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan.

- 3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’ (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk.

Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4maart1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft een neef van zijn vader aangegeven bij de Taliban.

Aan verzoeker wordt een politieke overtuiging toegemeten.

- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Volgens de heersende rechtsleer:

‘De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging’ (Van Heule D., o.c., nr. 105).

‘Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen’ (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refkgees, UNHCR 1979, reedited, Gcneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de hulp van de Afghaanse autoriteiten niet inroepen.

De personen die verzoeker vreest, hebben immers veel macht doordat zij een belangrijke positie uitoefenen.”

2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten van “de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van

deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.2.2.2. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas in functie van de constitutieve elementen van de vluchtelingenstatus en stelt uitdrukkelijk erin te volharden, doch gaat in zijn uiteenzetting volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing –luidens dewelke wordt besloten dat zijn eerdere asielaanvragen werden afgewezen en de door hem in het kader van zijn derde asielaanvraag neergelegde documenten de eerdere appreciaties van zijn asielaanvragen niet kunnen ombuigen- en geeft op geen enkele wijze aan op welke manier de door hem aangehaalde rechtsregels en -beginselen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn, zodat dit middel niet ontvankelijk is.

2.3.1. In een tweede middel wordt de schending ingeroepen van “artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”, en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker stelt in essentie dat de verwerende partij twijfelt over zijn herkomst en verblijf in Afghanistan, doch niet expliciet twijfelt over zijn nationaliteit, terwijl daar een ondergeschikte waarde aan wordt toegekend. In het kader van de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is dergelijke redenering onterecht, zo stelt hij, en hij geeft artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet weer. Zijn land van herkomst is ongetwijfeld Afghanistan, hij is er geboren en draagt de nationaliteit. Hij legt een Afgaans paspoort voor waarvan de authenticiteit niet wordt betwist en een attest dat hij door de Afgaanse autoriteiten worden beschouwd als Afgaans staatsburger. Geen enkel ander land kan worden beschouwd als zijn herkomstland, ook niet Iran, waar hij lange tijd heeft verbleven. Indien verzoeker zou worden uitgewezen, zal dit een uitwijzing naar Afghanistan betreffen. Verzoeker is afkomstig uit Parwan, een provincie waarvoor de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Hij komt bijgevolg in een impasse terecht: enerzijds wordt hem geen legaal verblijf toegekend omdat er twijfels zouden zijn over zijn herkomst en zijn verblijf in Afghanistan, anderzijds kan de Belgische Staat hem niet uitwijzen naar Afghanistan, aangezien verzoeker er dreigt een slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, noch naar enige andere staat. Door deze impasse kan verzoeker nergens in veiligheid leven en is de weigeringsbeslissing in strijd met het recht op een menswaardig bestaan. Bovendien, vervolgt hij, heeft hij door zijn lange verblijf in Iran en zijn lange verblijf in België geen familie of vrienden meer in Afghanistan bij wie hij terecht kan. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin in dergelijke omstandigheden de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en vraagt een analoge toepassing van dit arrest.

2.3.2. Richtlijnen hebben in beginsel geen directe werking. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de artikel 4 van voormelde richtlijn wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.3.4. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus –verzoeker doelt overigens onmiskenbaar en zonder meer op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict- kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene

toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Daartoe is het noodzakelijk dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Daargelaten de vraag of deze vaststaat, is een loutere verwijzing naar de nationaliteit derhalve niet voldoende.

2.3.5. Verzoekers eerdere asielaanvragen resulteerde in arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2008 en 18 maart 2010, nrs. 15.551 en 40 445. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvatten de vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan, zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden verleend. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten en heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over de elementen die er reeds in werden beoordeeld en die in de gegeven omstandigheden als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangebracht van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, en meer specifiek van zijn voorgehouden verblijfsituatie, bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.3.6. In de thans bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag aangebrachte documenten niet vermogen de eerdere appreciaties van zijn asielaanvragen om te buigen, om de erin opgenomen motieven. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan deze motivering, laat staan dat hij ze weerlegt. Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond. In deze kan dan ook niet anders dan worden geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden kunnen leiden dat hem naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2,c van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker overigens nog verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat het geen precedentwaarde heeft, noch toont verzoeker aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt: in dit arrest wordt de afkomst van verzoeker uit een welbepaalde provincie niet betwist, terwijl *in casu* verzoekers verklaringen noch de door hem bijgevoegde documenten toelaten deze afkomst te bepalen en hij derhalve niet voldoet aan de medewerkingsplicht die ook wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op hem rust. Verzoeker beweert wel, doch toont op geen enkele wijze aan dat hij geen vrienden of familie meer heeft in Afghanistan, omwille van zijn lange verblijf in Iran en in België: hij verklaarde zelf er gewoond te hebben van zijn geboorte in 1976 tot in 2000, zodat hij in ieder geval het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan zou hebben gewoond, zodat het niet geloofwaardig is dat hij er geen familie of vrienden meer heeft, zodat een verwijzing naar het bedoelde arrest ook om die reden niet opgaat. In zoverre hij ten slotte doelt op de impasse waarin hij terecht komt ingevolge het al dan niet uitvoerbaar zijn van een terugleidingsmaatregel, moet worden vastgesteld dat de Raad in het kader van de behandeling van het onderhavig beroep niet de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de wettigheid –laat staan de opportuniteit- van een dergelijke maatregel.

2.3.7. Het tweede middel is niet gegrond.

2.4. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS